

ἀρχιερέας ὁ, ἀρχιερεὺς λόγ. κοιν. ἀρχιερεὺς Πόντ. (Κερασ.) ἀρχιερέας κοιν. ἀρχιερέας Πόντ. (Κερασ.) ἀρχιερέα Τσακων. Γενικ. ἀρχιερέωνος Πόντ. ἀρχιερέωνος Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀρχιερεὺς.

Ὁ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱεραρχίᾳ ἔχων τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπισκόπου καὶ προϊστάμενος τῶν ἱερέων περιφερείας τινὸς ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Σημαίνει κ' ἡ Ἀγία-Σοφία, τὸ μέγα μοναστήρι, μὲ δεκοχτὼ ἀρχιερεῖς καὶ μ' ἑκατὸ παπᾶδες

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

ἀρχιερωσύνη ἡ, λόγ. κοιν. ἀρχιερωσύνα Τσακων. ἀρχιερωσύνα Τσακων.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀρχιερωσύνη.

Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως.

ἀρχίζαβος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ ἐπιθ. ζαβός.

Ὁ πολὺ ζαβός, ὁ καθ' ὑπερβολὴν μωρός.

ἀρχίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀρχίζου βόρ. ιδιῶμ. ἀρκίζω Θράκ. Ἰκαρ. Κύπρ. Χίος (Μεστ. Πυργ.) κ.ά. ἀρ-δίω Πόντ. (Χαλδ.) ἀρσίω Κάλυμν. ἀρχῶ Κέρκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Πελοπν. ἀρχάω Κέρκ. ἀρσῶ Μεγίστ. Μετοχ. ἀρχιῶντας Σῦρ.

Τὸ μεσν. ἀρχίζω.

1) Κάμνω ἀρχὴν, ἔναρξιν, ἀρχομαι ἐνθ' ἀν.: Ἀρχίζω τῇ δουλειᾷ - τὸ γράψιμο - τὸ διάβασμα - τὸ ἐργόχειρο - τὴν κάλ-τσα κττ. Ἀρχίζω νὰ γελῶ - νὰ γράφω - νὰ νυστάζω - νὰ τρώγω κττ. Ἀρχίζω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν - ἀπὸ τὴ μέση - ἀπὸ τὸ τέλος κττ. Ἀρχισε τοῖς ζήλεις - τοῖς πονηρίες - τὰ μαλώματα κττ. κοιν. Ἀρχισε κ' ἐφώναζε Κρήτ. Ἡρχισε κ' ἤκλαιε αὐτόθ. || Φρ. Τὸν ἀρχισε 'ς τὸ ξύλο ἢ 'ς τὰ χαστούκια (ἤρχισε νὰ τὸν δέρῃ). Ἀρχισε τὰ δικά του (τὰς ἐπιμέμπτους ἐνεργείας καὶ πράξεις) κοιν. || Παροιμ. Αὐτὸς θέλει ἔναν παρὰ ν' ἀρχίσῃ κ' ἑκατὸν νὰ τελειώσῃ (ἐπὶ ἐκείνου ὅστις δυσκολεύεται μὲν ν' ἀρχίσῃ, ἀλλ' ἅμα ἀρχίσῃ δὲν τελειώνει. Πβ. ἀρχ. «Ἀρά-βιος αὐλητὴς ὀβολοῦ ἀρχόμενος καὶ δραχμῆς καταπαυό-μενος») Σῦρ. Ἀκόμα δὲν ἀρχίσαμε, αὔριο πόσες ἔχουμε (ἐπὶ ὀκνηροῦ ὁ ὁποῖος μόλις ἀρχίσῃ τι ἀδημονεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος) Θράκ. (Αὐδήμ.) || Ἄσμ.

Κὶ ἀρχεῖ νὰ παρατραουδῇ κὶ ἀρχεῖ νὰ παρανιάλλῃ Ἀπύρανθ.

Κ' ἐκεῖ πρὸς τοσοῖ βαθτεῖες αὐγὲς δυ' ὥρες νὰ ξημερώσῃ ῥχίσειν ἢ κόρη κ' ἤκλαιε καὶ βαρυναστενάζει αὐτόθ.

Παίρνει ὁ μακρὸς τὴν ὁμορφὴν καὶ 'ς τὸ καράβι πάει ἀρχεῖ νὰ τὴν τζιδοφιλῇ καὶ νὰ τὴν βυζοπιάνῃ αὐτόθ.

Ἀφίν' ὁ νγός τ' ἀλάτρεμα κὶ ἀρχάει τὸ μοιρολόγι Κέρκ.

Τσαὶ μέσα τὴ βαθτεῖαν αὐγὴ ἀρσεῖ τσαὶ μετανοιώνει, ἀρσεῖ τσαὶ μετανοιώνει, | κλαίει νγός τσαὶ δὲ μορώνει Μεγίστ. Καὶ ἀπροσ.: Ἀρχίζει νὰ βρέχῃ - νὰ καλωσυνεῦν - νὰ νυχτώνῃ - νὰ ξημερώνῃ κττ. κοιν. Ἀρχισε κ' ἔβρεχε Κρήτ. Καὶ ἀμτβ.: Ἀρχισε ἡ βροχὴ - ὁ ἀέρας - τὸ κούνημα - ἡ τρικυμία κττ. Ἀρχισαν τὰ γεράματα - τὰ μαλώματα κττ. κοιν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρχάζω. 2) Ἔχω ἀρχὴν κοιν.: Τὸ βιβλίον ἀρχίζει καλά.

ἀρχιθεριστής ὁ, ἸΠολέμ. Σπασμέν. μάρμαρ. 70.

Ὁ πρῶτος τῶν θεριστῶν: Ποίημ.

Ἀχ, μ' αἷμα τοῦ ἀρχιθεριστῆ ἐβάφτηκε τὸ θέρος!

ἀρχισουῖτης ὁ, ιδ. ἀρχι- 1 β.

ἀρχικαλόγερος ὁ, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐς. καλόγερος.

Ὁ πρῶτος τοῦ θιάσου τῶν καλογέρων, εἶδος μετημ-φισμένων κατὰ τὴν Δευτέραν τῆς Τυρινῆς.

ἀρχικάλπης ὁ, ιδ. ἀρχι- 1 β.

ἀρχικανονιέρης ὁ, ιδ. ἀρχι- 1 β.

ἀρχικατεργάρικα ἐπίρρ. ιδ. ἀρχι- 3 β.

ἀρχικατεργάρις ὁ, ιδ. ἀρχι- 1 β.

ἀρχικλεφταρᾶς ὁ, ιδ. ἀρχι- 1 β.

ἀρχικλέφταρος ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐς. κλέφταρος.

1) Ὁ πρῶτος τῶν κλεπτῶν. 2) Κλέπτης διαβόητος, ἐπιτήδειος. Συνών. ἀρχικλεφταρᾶς, ἀρχικλέφτης.

ἀρχικλέφτης ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐς. κλέφτης.

Ἀρχικλέφταρος 2, ὁ ιδ.: Μᾶς διασκέδαζε ἀρκετά, ὅταν μᾶς συμβούλευε νὰ γίνουμε ἀρχικλέφτες, ἂν θέλουμε νὰ πεθάνουμε μὴ φορὰ ΔΒουτυρ. Ἐπανάστ. ζῶων 121.

ἀρχικλητήρας ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐς. κλητήρας.

Ὁ προϊστάμενος τῶν κλητῆρων ὑπηρεσίας συνήθως δημοσίας.

ἀρχικομπάρσος ὁ, Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐς. κομπάρσος.

1) Εἰς τὴν θεατρικὴν γλῶσσαν ὁ πρῶτος τῶν κομπάρ-σων. 2) Μεταφ. εὐτελὲς ἀκόλουθος προσώπου τινός.

ἀρχικοτζάμπασης ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐς. κοτζάμπασης.

Ὁ πρῶτος κοτζάμπασης, ὁ πρῶτος τῶν προκρίτων κοινότητος ἢ περιφερείας (λ. ἀπηρχαιωμένη).

ἀρχικούδας ὁ, Θράκ. (Σοφίδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐς. κούδας.

Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν ἐμπειροτέχνης, κάλφας.

ἀρχικυνηγάρης ὁ, ιδ. ἀρχι- 1 β.

ἀρχιλήσταρχος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐς. λήσταρχος.

1) Ἀρχηγὸς συμμορίας ληστῶν πολλαχ. 2) Κλέπτης διαβόητος Πελοπν. (Μάν.): Ὁ ἀρχιλήσταρχος κόττα δὲν ἄφησε 'ς τὴν γειτονιά.

ἀρχιληστής ὁ, πολλαχ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀρχιληστής.

Ὁ ἀρχηγός, ὁ πρῶτος τῶν ληστῶν: Ἄσμ.

Μωρ' μὴν τὸν εἶδαταν, | τὸν ἀπαντήκαταν

τὸ Λύγκο τὸ λεβέντη | τὸν ἀρχιληστή;

Ἦπ.

ἀρχιμάγειρας ὁ, ἀρχιμάγειρος λόγ. σύνηθ. ἀρχι-μάγειρας σύνηθ. ἀρχιμάγερας πολλαχ. ἀρχιμάειρας Σάμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀρχιμάγειρος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ πρῶτος τῶν μαγείρων: Ἀρχιμάγειρας ξενοδοχείου. Ἀρχιμάγερας 'ς τὸ στρατό.

***ἀρχιμαῖος** ἐπίθ. ἀρχιμαῖος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μαῖος.

Ὁ τὸ πρῶτον πράττων τι: Ἀρχιμαῖος ἦρτε σ' εὐτὰ τὰ μέρη.

